

„Vernosť Krista, vernosť kňaza“

Svätý Otec Benedikt XVI. nás pozýva sláviť Rok kňazov, ktorý začal na sviatok Najsvätejšieho Srdca Ježišovho a preto i my v duchu Cirkvi a spolu s Cirkvou chceme sláviť tento mimoriadny rok. Vyberáme myšlienky z pastierskeho listu našich otcov biskupov, aby nám pomohli pochopiť význam tohto roka i praktickú stránku ako sa zapojiť do jeho slávania.

Arský farár sv. Ján Mária Vianney (1786-1859), ktorého už 80 rokov (od roku 1929) vyzývame ako patróna farárov a spovedníkov, je pri príležitosti 150. výročia smrti vyhlásený Svätým Otcom Benediktom XVI. za nebeského patróna všetkých kňazov. Svätý Otec nám ponúka, aby sa všetci – kňazi a celý Boží ľud – hlboko zamysleli nad príkladom tohto svätca, a aby tak v srdciach kňazov vzrástla túžba po svätosti. **Je to tiež vhodná príležitosť, aby sa Boží ľud naučil vnímať dôležitosť kňazov v Cirkvi. Je to aj pozvanie na intenzívnu modlitbu za nové kňazské povolania, ktoré tak veľmi potrebujeme.** Rok kňazov trvá od 19. júna – od slávnosti Najsvätejšieho Srdca Ježišovho – do 19. júna budúceho roka.

Rok kňazov sa má niesť v duchu myšlienky: „Vernosť Krista, vernosť kňaza“, ktorú na tento rok vhodne zvolil Svätý Otec a ktorá má poukazovať na absolútny primát milosti: „My milujeme, pretože on prvý miloval nás“ (1 Jn 4, 19). Zároveň má pripomínať nevyhnutný slobodný súhlas vychádzajúci zo srdca povolaneého, pričom treba mať na pamäti, že meno lásky v horizonte času je „vernosť“.

Znovuobjavenie identity kňaza prechádza nevyhnutne cez nádheru a krásu eucharistického slávania a vysluhovania sviatostí, preto službu kňaza nemožno nikým a ničím nahradiť. Katolícky kňaz nie je totiž nejaký posvätný úradník alebo len vzdelaný kazateľ. Je ten, ktorý je pripodobnený Ježišovi Kristovi, povolaný, vysvätený a ustanovený do jeho služby. Sprítomňuje Vykupiteľa v jeho spásnom diele ako učiteľ, posvätitel a správca Božích tajomstiev. Kňaz je Boží človek a Kristov človek. Preto kňaz musí byť zakorenený v Kristovi; žiť s ním a pre neho.

Drahí bratia a sestry, aby sme mali rodiny, ktoré budú skutočnými domácimi cirkvami, aby sme mali mládež oduševnenú autentickými ideálmi, aby sme mali praktizujúcich veriacich zainteresovaných na každodennom živote a otvorených pre pozitívnu zmenu a kresťanské oduševnenie; aby sme tiež mali zrelé kňazské povolania a povolania na zasvätený život; aby spoločnosť mohla byť viac ľudská a preniknutá nádejou, potrebujeme kňazov podľa Srdca Ježišovho. Kňazov, ktorí sa neprispôsobujú súčasným pochybným kultúram, prechodným módam, duchu sveta, ale úplne ponorených do Ducha Božieho. Kňazov odhodlaných ísť – ak je to potrebné – aj proti prúdu doby. Kňazov schopných byť prorokmi Najvyššieho, uprostred opojenia relatívnym.

Rok kňazov je teda podnetom pre celú Cirkev, kde všetky tie najlepšie úsilia našich miestnych

spoločenstiev môžu a musia byť zapojené do hlbokého znovuoobjavenia a prehĺbenia podstatnej úlohy, ktorú zveril Ježiš Kristus kňazom v Cirkvi. **Rok kňazov sa javí už na začiatku ako vhodná príležitosť, aby farnosti, spoločenstvá, hnutia, kresťanské inštitúcie, mužské i ženské rehoľné inštitúty a predovšetkým –, aby kresťanské rodiny znovu objavili skutočnosť kňaza ako „dar a tajomstvo“, tak ako nám to pripomenul Boží služobník Ján Pavol II. v rovnomennej knihe o svojom kňazstve.** Skutočnosť kňaza, ktorý je schopný sprítomniť Krista vo svete a to cez svoju vlastnú identitu a predovšetkým cez vykonávanie sviatostnej služby, spojenej predovšetkým so sviatosťou Eucharistie a pokánia. **Aj svätý arský farár často pripomínal svojim farníkom, že sviatosť vysviacky nie je záležitosť, ktorá sa týka iba jeho a jeho kňazských spolubratov, ale ktorá sa týka celého Božieho ľudu.** Zvláštna pozornosť sa preto musí venovať povolaniam v rodinách a farnostiach. Mali by sme sa všetci usilovať, aby išlo v tomto Roku kňazov predovšetkým o obdobie „duchovnej obnovy“. Preto bude vhodné zaviesť, obnoviť a prehliť neustálu modlitbu za nové povolania i za posvätenie kňazov, tak zo strany samotných kňazov, ako aj Božieho ľudu. **Treba podnecovať a rozvíjať všetky činnosti tohto druhu, medzi prvými eucharistickú adoráciu.** V živote sv. Jána Márie Vianneya boli základom jeho kňazskej identity nepochybne oltár, svätostánok, spovednica a kazateľnica. Jeho známa pastoračná kreativnosť bola vždy dôsledkom vnútorného bohatstva zo spojenia s Bohom. Pre Krista sa usiluje naplno vyhovieť radikálnym požiadavkám, ktoré Ježiš predkladá v evanjeliu svojim učeníkom, keď ich vysielal do sveta: modlitba, chudoba, pokora, odriekanie, dobrovoľné pokánie. A tak, ako Ježiš, aj on cíti k zvereným dušiam lásku až do krajnej pastoračnej oddanosti a sebaobetovania.

Ak mnohé bolestné skúsenosti z nedávnej minulosti mohli zatemniť obraz kňazov a navonok oslabiť ich vierohodnosť pred Božím ľudom, predsa však dobre vieme, že takýto kredit sa nezakladá len na chcených a nevyhnutých ľudských čnostiach, ale na moci Boha, ktorý v nepochopiteľnom pláne svojho milosrdenstva vyberá tých, ktorých on sám chce, aby ich poslal do služby celého Božieho ľudu.

Rok kňazov, do ktorého vstupujeme, nech nás duchovných pastierov, spoločne s celým Božím ľudom obnoví, v radosťnom znovuoobjavení našej identity ľudskej aj sviatostnej. V službe osobného posvätenia každého z nás a zároveň vždy v spojení aj s posvätením veriacich, ktorí sú nám zverení.

Obraciame sa aj k Panne Márii. Prosíme ju ako Matku Dobrého pastiera, aby na celom svete rozkvtivali mnohé a sväté povolania osobitného zasvätenia sa Božiemu kráľovstvu. S prosbou Pane daj nám kňazov podľa svojho Srdca! vás žehnajú katolícki biskupi Slovenska.

R.: Budem ťa, Pane, oslavovať, že si ma vyslobodil.

1. Budem ťa, Pane, oslavovať, že si ma vyslobodil a že si nedovolil, aby sa moji nepriatelia radovali nado mnou.
- R.
2. Pane, vyviedol si ma z ríše zosnulých, navrátil si mi život, aby som nezostúpil do hrobu.
- R.
3. Na harfe hrajte Pánovi, jeho svätí, vzdávajte vďaky jeho menu svätému.
4. Lebo len na chvíľku trvá jeho hnev, ale celý život jeho láskavosť.
5. Podvečer je nám hosťom plač a radosť nad ránom.
- R.
6. Čuj, Pane, a zmluj sa nado mnou; Pane, buď mi na pomoci.
7. Môj nárek si obrátil na tanec; Pane, Bože môj, naveky ťa chcem velebiť.
- R.

To, že Ježiš je Pánom života a smrti, bolo jasným presvedčením prvotného spoločenstva, ktoré sa vytváralo okolo Krista. Rozprávania, akými bola príhoda o Jairovej dcére, o mládencovi z Naimu a o Lazárovi boli jasnou zárukou, že kresťania sú ľudia silnej nádeje. Aj keď ich postihne smrť, Pán ich zachráni a jeho moc sa prejaví napríklad práve vtedy, keď je dcéra predstaveného synagógy mŕtva, syna osamelej vdovy už pochovávajú, Lazár je dokonca štyri dni v hrobe... V takýchto chvíľach, keď sa už všetko zdalo definitívne skončené, bez možnosti niečo zmeniť, Ježiš vykoná o to presvedčivejší zázrak.

Spomenuté udalosti sa nezaoberajú skutočnosťou, že vzkriesení budú musieť opäť zomrieť, lebo v samotnej chvíli zázraku to ani nie je dôležité. Podstatné je posolstvo o viere, ktorá je vždy prvým a zásadným predpokladom. „Tvoja dcéra umrela; načo ešte unúvaš učiteľa?“ (Mk 5, 35). Akákoľvek námaha sa zdá byť zbytočná, avšak Ježiš napriek vyjadreniu poslov povzbudil otca: „Neboj sa, len ver!“ (Mk 5, 36). Keď prichádza Ježiš, Pán nad životom a smrťou, nemá miesto beznádej a smútok, lebo pred Bohom sa nikto neprepadá do ničoty, smrť pred ním stráca svoju moc ukončiť ľudský život.

Aj dnes stojíme zoči-voči skúške viery, najmä keď sa stretávame so zomieraním a smrťou. Otázka dôvery v Krista nás privádza na samý začiatok náboženského života. Ako ďaleko teda siaha dôvera v jeho moc? Má Boh možnosti, ktoré presahujú tie ľudské? Nestali sa zomieranie a smrť pre veriaceho človeka akosi ľahšie, pretože sám Boží Syn sa stal človekom? Ten, kto bol pri zomierajúcom, môže potvrdiť, že veriaci sa vo chvíli zomierania akoby odberal kdesi inde, lebo s Kristom zvíťazil nad smrťou. „Dievča neumrelo, ale spí (Mk 5, 39). „Smrť pohltilo víťazstvo. Smrť, kde je tvoje víťazstvo? Smrť, kdeže je tvoj osten? (...) Ale vďaka Bohu, ktorý nám dal víťazstvo skrze nášho Pána Ježiša Krista“ (Kor 15,55).

RÓBERT BEZÁK

Úmysly apoštolátu modlitby Júl 2009

Všeobecný: Aby kresťania Stredného východu prežívali svoju vieru v plnej slobode a aby sa stali nástrojmi pokoja a zmierenia.

Misijný: Aby Cirkev bola semenom a jadrom ľudstva, zmiereného a znovu zjednoteného v jednej jedinej Božej rodine vďaka svedectvu veriacich vo všetkých krajinách sveta.

Úmysel KBS: Aby sme v čase prázdnin, dovoleníek, výletov či akejkol'vek rekreácie nezabúdali na náboženské povinnosti.

Ak sa vieš tešiť z kvietka, z úsmevu, z hry dieťaťa, si bohatší a šťastnejší než milionár, ktorý má všetko, čo si len zažela, a predsa nie je spokojný a z ničoho sa už nevie tešiť, lebo všetko pozná a všetko zažil.

Radosť lásky ťa robí bohatým, nie majetok.

Lásku nemožno vyvážiť zlatom! V láske sa nedá vopred vyrátať, koľko treba dať, kam až treba zájsť. Nech je tvoja láska prirodzená. Láska, ktorá sa odmeriava a vyvažuje, nie je láska, ale vypočítavosť. S takou láskou nebudeš šťastný. Dni sa pominú monotónne ako nekonečná cesta vlakom. Vo svojom vnútri nikdy nepocítiš teplo.

Spontánna láska je čosi fantastické. Spontánna láska k tvojmu partnerovi, k tvojmu príbuznému, k osamelému dieťaťu na ulici, k človeku, ktorý trpí, k človeku, ktorý je na okraji spoločnosti. Spontánna láska je dar, ktorý ťa vynesie do nebeskej radosti.

Phil Bosmans „Nezabúdaj na radosť“

Predpokladané svedenie pred prvým piatom

Streda od 17:00 Štvrtok od 17:00 Piatok od 16:30

V pondelok 29.júna je zbierka “Halier sv.Petra“

Sväté omše v 13. týždni cezročného obdobia (B)

29.VI. pondelok Sv.Petra a Pavla-prikázaný sviatok
18.30 za farníkov

30.VI. utorok
18.00 + Štefan Flóro, manž.Amália a rodičia

1.VII. streda
18.00 + Ladislav Brečan a rodičia

2.VII. štvrtok
18.00 voľný úmysel (môže si dať hocikto)

3.VII. piatok - Prvý piatok
18.00 + Jozef Šikula

4.VII. sobota
8.00 + Ivana Božiková (30dní)

Upratovanie kostola č.d. 388 – 420

5.VII. 14.Nedel'a cezročného obdobia (B)
8.00 + Augustín Gašparovič, manž.Mária a ich rodičia
9.15 za farníkov

Liturgický kalendár

29.VI. pondelok sv.Peter a Pavol, apoštoli – prik.sviatok
30.VI. utorok Prví svätí mučeníci Cirkvi v Ríme
1.VII. streda sv.Oliver Plunkett, biskup, mučeník
2.VII. štvrtok Navšteva Panny Márie
3.VII. piatok sv.Tomáš apoštol - sviatok
4.VII. sobota sv.Alžbeta Portugalská

Anjel Spoločenstva

Všetci žijeme v akomsi spoločenstve: v spoločenstve rodiny, obce, domu, kde bývame, či v cirkevnom spoločenstve. A čo s tým má anjel spoločenstva? Spoločenstvo, v ktorom žijeme, je vždy ohrozené. Keď sa každý stará iba sám o seba, keď spolu zle komunikujeme, keď sa každý zabarikáduje za svojim predsudkom, môže sa spoločenstvo rozpadnúť. Anjel spoločenstva ti chce pomôcť okúsiť dar skutočného spoločenstva. Pohľad do našich vlastných dejín je poučný. Skúsenosť so spoločenstvom medzi židmi a pohanmi, medzi mužmi a ženami, medzi chudobnými a bohatými prvým kresťanom dokazovala, že prišlo Božie kráľovstvo. Ježiš Kristus svojou osobou a duchom, ktorý nám daroval, spojil do spoločenstva ľudí takých odlišných, ako boli jeho apoštoli. Spoločenstvo bolo pre prvých kresťanov miestom, kde sa stretávali s Bohom. A tým sa môže aj pre nás kedykoľvek stať. Spoločenstvo modliacich sa ľudí na bohoslužbe alebo v modlitebnej skupine sa môže stať intenzívnym poznaním Boha. Zrazu pocítíme, že už nie sme sami, že Boh je medzi nami. Sám Ježiš nám prisľúbil: „Kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som ja uprostred nich.“ Alebo sa rozprávame s priateľkou a zrazu pocítíme takú súdržnosť a vzájomnú dôveru, že sa otvorí nebo nad nami a rozšíri naše srdce. Keď zrazu vznikne také hlboké ticho, nehovorí sa, že „cez izbu prechádza anjel?“ V tej chvíli anjel spoločenstva vytvára novú kvalitu tohto spolubytia.

Poznáme však aj inú skúsenosť, keď sa spoločenstvo stane bremenom. Snažíme sa síce spolu vychádzať, ale nedarí sa nám to, narážame na seba a zraňujeme sa. Sotva sa podarí urovnať jeden konflikt, už vypukne ďalší. Cítíme sa neschopní žiť ideálom spoločenstva, s ktorými sme doň vstupovali. Sme sklamaní a považujeme sa za neschopných vytvoriť živé spoločenstvo. No aj takáto zraňujúca skúsenosť sa môže stať miestom stretnutia s Bohom. Môže ťa odkázať na spoločenstvo anjelov, v ktorom si skutočne doma. Lebo tam môžeš byť taký, aký si. Tam nikto do teba nerýpe. Tam nikto neprenáša svoje problémy na teba. Potrebuješ anjela spoločenstva, ktorý ti v akýchkoľvek nepríjemných situáciách ukáže, že existuje aj hlbšie spoločenstvo, že si sa ponoril do spoločenstva anjelov. Tam potom spoznáš, že ideál, ktorý si si vytvoril o kresťanskom spoločenstve, sa nedá naplniť vlastnými silami. Aby si v tomto spoločenstve vôbec mohol žiť, tam, kde je toľko konfliktov a intríg, toľko ľudských slabostí a pretvárek, musíš nájsť hlbší dôvod. Dôvod, ktorý je mimo teba. Spoločenstvo nikdy nemôže uspokojiť tvoju túžbu po domove a bezpečí. S tvoju túžbou ťa odkáže na Boha.

Istý chasidský príbeh nám ukazuje, že svoj život môžeme žiť len vtedy, keď sme ochotní podeliť sa oň s inými ľuďmi. A istý rabín dodáva: „Každý človek je povoláný, aby kdečo vo svete dotiahol do konca. Svet potrebuje každého človeka. No sú ľudia, ktorí sa ustavične zavierajú, študujú, priam ani nevychádzajú z domu, aby sa stretli s druhými. Preto o nich ľudia niekedy hovoria, že sú zlí. Samota, ktorá nás izoluje, je zlá. Uzatvárame sa do nej, a tak neodovzdáme príspevok, ktorý ľudské spoločenstvo od nás očakáva - a to, že zúrodníme spolužitie svojím celkom osobným spôsobom a že v tomto svete jedinečne zviditeľníme niečo z Božej plnosti.

Ak ľudské spoločenstvo budeš považovať za znamenie spoločenstva, ktoré ti chcel darovať Boh, môžeš si ho užiť. Potom budeš opätovne vďačný za skúsenosť prijatia. Vieš, kam patríš. Môžeš tam byť taký, aký si. Nemusíš nikomu nič dokazovať. Nemusíš ustavične spĺňať očakávania. Môžeš si dovoliť aj padnúť. Občas môžeš byť aj slabý. Práve to je znamenie kresťanského spoločenstva, že smieme ukazovať aj svoju slabosť, svoje rany. Henri Nouwen raz povedal: „Všetko, čo spoločenstvu odoprieme, bude chýbať jeho vitalite. Ak mu odoprieme svoju slabosť, pretože by sme ju radšej skryli,

nebude môcť toto spoločenstvo rozkvitnúť na dôležitom mieste.“

Spoločenstvo znamená, že sa o všetko delíme, o naše silné aj slabé stránky. No musí tu byť aj priestor na vlastné tajomstvo. Spoločenstvo môže vzniknúť len vtedy, keď každý môže a smie byť aj sám pre seba. Niektoré kresťanské spoločenstvá preťažujú svojich členov, pretože chcú od nich príliš veľa. Nielen peniaze, ale aj všetky ich myšlienky a city. Potom to pripomína totalitu. Spoločenstvo potrebuje dobrovoľnosť a slobodu. Samota a spoločenstvo musia byť zdravo vyvážené. Keď sa spoločenstvo presadzuje, sotva v tom stiesnenom priestore lapáme dych. Len keď sa každý v spoločenstve môže vydať svojou vlastnou vnútornou cestou, bude spoločenstvo plodné. Vyzve nás, aby sme sa i naďalej vydávali na cestu. Odhalí nám naše slabé miesta, aby sme sa vydali cestou pravdy. A na tejto ceste pravdy nájdeme nové názory o sebe aj o našich blížnych. Nech ti anjel spoločenstva ustavične dáva pocítiť, aké to je v takom obšťastňujúcom a vyzývajúcom spoločenstve.

Anselm Grün „Anjeli pre život“

Nik, Pane

Jn 8.11

Dobry Ježišu, vedomie tvojej prítomnosti tu, v Eucharistii, ma napĺňa radosťou, dôverou, pokojom i túžbou modliť sa. Ďakujem ti za to. Velebím ťa za dar tejto chvíle, za dar osobného spoločenstva s tebou. Mám túžbu aj dnešnou modlitbou vyznať ťa ako svojho Boha a Pána. Chcem ti vyznať: Ježišu, ty si môj Boh, ty si môj Pán! No chcem ťa aj prosiť: Ježišu, buď mojim Pánom a Bohom, buď Pánom môjho života a buď ním stále a navždy.

Dobry Ježišu, slovo evanjelia, ktorým sa chcem modliť, ma uvádza do situácie, keď priviedli k tebe hriechu ženu. Priviedli k tebe tú, ktorá sa ťažko prehrešila a ktorú pristihli pri hriechu cudzoložstva. Priviedli ju k tebe tí, ktorí ju už vo svojom srdci odsúdili a boli pripravení, priam žiadostiví ju kameňovať. Priviedli ju k tebe, lebo boli zvedaví, čo povieš a čo urobíš. Chceli vedieť, či zdvihneš kameň a hodíš ho do nej.

Na čo ma upriamuje táto situácia? O čom mi hovorí?

Kam sa ja zaraďujem svojím postojom k tejto žene? Alebo je môj postoj postojom, aký sa v tejto udalosti ani nenachádza? Môžem totiž zaujať postoj ľahostajnosti. Môžem byť ľahostajný k tebe, môžem byť ľahostajný k hriechu. Môžem byť ľahostajný k druhým, ba dokonca môžem byť ľahostajný k sebe samému ako k hriechovníkovi. Ježišu, akého a kde ma nachádzaš v túto chvíľu?

Uvedomujem si, že v spoločenstve hriechnej ženy a odsudzujúcich ľudí ty jediný si nevinný, ty jediný si bez hriechu. Povedal si: Kto z vás je bez hriechu, nech prvý hodí do nej kameň. A aby si to nerobil ťažkým ani žene, ani tým, čo ju priviedli, sklonil si sa k zemi a čosi si písal do piesku. To bol čas na premýšľanie. To bol prejav lásky, ktorá neponižuje ani nezahanbuje. Čas ticha, ktoré umožňuje uvedomiť si a vidieť svoju vlastnú situáciu. Vidieť sa vo svetle pravdy. K čomu ma vedie toto ticho, tento čas, ktorý mi teraz dávaš? Premýšľam, uvedomujem si svoju situáciu?

Pomaly začali vypadávať kamene z rúk tých, ktorí boli tak veľmi presvedčení o oprávnenosti kameňovania. Pomaly sa začali vzdávať a vyradovať z pozície tých, čo súdia a kameňujú.

Ježišu, touto evanjeliou udalosťou ma učíš múdrosti, ktorú si vyjadril slovami: nesúďte, neodsudzujte! Neustanovujte sa za sudcov ľudských srdc a duší, ľudských úmyslov. Nesúďte dokonca ani tých, čo sa dopúšťajú hriechu. Iba Boh vidí do ľudského srdca a do všetkých jeho úmyslov. My súdime nedokonale, len z toho, čo vidíme. Súdime nespravodlivo, často predčasne, možno i povrchno, zvykovo, nevedome, možno...

Pane, zaujímavý je aj postoj hrišnej ženy. Nepopiera svoj hriech, neprotestuje, nebráni sa. Stojí vystavená rozsudku, ktorý sa nad ňou vysloví. A ten znie z tvojich úst takto: nik Ťa neodsúdi, žena? Ona odpovie: Nik, Pane. A ty jej povieš: Ani ja Ťa neodsudzujem. Chod', a už nehreš.

Nik, Pane - to boli jediné slová, ktoré nám evanjelista zaznamenáva z úst tejto ženy.

Ako zneli z jej úst? Ako konštatovanie? Ako úľava? Ako prosba? Ako vďačnosť za tvoju chápaciu lásku? Ako odhodlanie už nikdy nedať dobrovoľný súhlas k hriechu?

Dobrý Ježišu, keby si sa ma spýtal: Nik Ťa neodsúdiš?, nemohol by som ti odpovedať: Nik, Pane. Boli a sú v mojom živote chvíle, keď ma druhí súdili a súdia, ba i odsudzujú, chvíle, keď sa stávam objektom nevybraných slov a posmešných postojov.

Prosím Ťa, pomôž mi v každej situácii zaujať tvoj postoj. Ty jediný si nevinný, ty jediný si smel hodiť kameň, a nehodil si ho.

Ty jediný si bez hriechu, no neodsúdiš si hrišneho človeka. Ty máš právo súdiť a odsúdiť, no neurobil si to. Neprišiel si súdiť a odsúdiť, ale zachrániť.

Pane, zachráň ma od toho, aby som súdil a odsudzoval. Pane, zachráň ma od toho, aby som hriechom urážal teba alebo druhých.

Daruj mi milosť, aby som vtedy, keď zhreším, mohol vysloviť slová ľútosť.

Daruj nám milosť, aby sme sa navzájom nikdy nesúdili a neodsudzovali.

Pane, nech nik z nás nikoho nesúdi, lebo vieme, že ty si nás tiež neodsúdiš. Tak budeme mať istotu, že nás nikdy neodsúdiš, lebo si povedal, že kto nesúdi, nebude odsúdený. Daj, aby sme prichádzali k tebe s úprimným a pravdivým vyznaním svojej hrišnosti a počuli tvoje: Nik Ťa neodsúdiš, ani ja Ťa neodsudzujem.

Jozef Šuppa SJ „Modlitby pred eucharistickým Ježišom“

Dietky, milujte sa navzájom

Apoštol Ján, Ježišov miláčik, žil až do svojej vysokej staroby ako biskup v meste Efez. Bol už taký slabý, že len s námahou a opierajúc sa o svojich druhov, mohol ísť do kostola. Ani hovoriť už veľmi nevládal, lebo ho sily opúšťali. Ale jednu vetu povedal na každom zhromaždení: „Dietky, milujte sa navzájom!“ Jeho žiakov to už zunovalo a opýtali sa ho, prečo stále opakuje tú istú vetu. Ján im odpovedal: „Lebo nám to Pán prikázal. A keď urobíme toto jediné, bude to stačiť.“

Lectio divina **Odmena za vieru**

Mk 5,21-43
²¹Keď sa Ježiš opäť preplavil loďou na druhý breh, zhromaždil sa okolo neho pri mori veľký zástup. ²²Tu prišiel k nemu jeden z predstavených synagógy menom Jairo. Len čo uzrel Ježiša, padol mu k nohám ²³a úpenlivo ho prosil: Dcéra mi skonáva. Pod', polož na ňu ruky, aby vyzdravela a žila!²⁴ Ježiš s ním odišiel. Hrnulo sa za ním množstvo ľudí, ktorí ho tlačili zo všetkých strán. ²⁵Bola tam istá žena, ktorá dvanásť rokov trpela na krvotok. ²⁶Veľa vytrpela od mnohých lekárov, minula na to celý svoj majetok, ale nič jej to neosožilo, ba stav sa jej neustále zhoršoval. ²⁷Keď sa dopočula o Ježišovi, pretisla sa zástupom a odzadu sa dotkla jeho odevu, ²⁸lebo si povedala: Ak sa dotknem čo len jeho rúcha, budem uzdravená! ²⁹Krvácanie sa hneď zastavilo, takže na tele pocítila, že z neuhu je vyliečená. ³⁰Ježiš hneď poznal, že vyšla z neho sila. Obrátil sa k zástupu a opýtal sa: Kto sa dotkol môjho rúcha? ³¹Jebo učeníci mu povedali: Vidíš, že sa ľudia na teba tlačia, a ty sa ešte pýtaš: Kto sa ma dotkol? ³²Ale on sa poobzeral dookola, aby videl tú, ktorá to urobila. ³³Žena vedela, čo sa s ňou stalo; ustrašená a rozochvená prišla bližšie, hodila sa pred ním na kolena a rozpovedala celú pravdu. ³⁴On ju oslovil:

Dcéra, tvoja viera Ťa zachránila. Chod' v pokoji, buď zbavená svojho trápenia. ³⁵Kým ešte hovoril, prišli ľudia z domu predstaveného synagógy so správou: Tvoja dcéra zomrela, načo ešte obťažuješ učiteľa? ³⁶Keď Ježiš začul tieto slová, povedal predstavenému synagógy: Neboj sa, len ver! ³⁷Nikomú inému nedovolil, aby ho sprevažal, len Petrovi, Jakubovi a Jakubovmu bratovi Jánovi. ³⁸Keď prišli do domu predstaveného synagógy, videl veľký rozruch, plačúcich a nariekajúcich. ³⁹Vošiel dnu a povedal im: Prečo robíte taký rozruch a plačete? Dieťa nezomrelo, ale spí. ⁴⁰A vysmiali ho. No Ježiš všetkých vyhnal, vzal so sebou otca a matku dieťaťa aj tých, čo boli s ním, a vošiel do izby, kde ležalo dieťa. ⁴¹Chytil dieťa za ruku a povedal mu: Talitha kum! Čo v preklade znamená: Dievča, hovorím ti, vstaň! ⁴²Dievča hneď vstalo a začalo chodiť. Malo totiž dvanásť rokov. Vtedy sa všetkých zmocnil ohromný úžas. ⁴³Ježiš im dôrazne kládol na srdce, že sa to nikto nesmie dozvedieť a povedal im, aby dali dievčaťu jesť.

Ďalšie čítania: Múd 1,13-15; 2,23-24; Ž 30,2.4-6.11-13; 2Kor 8,7.9.13-15

ČÍTANIE:

Marek dnes úzko spojil dva príbehy o uzdravení. Hlavný príbeh je o Jairovi a jeho dcére, ale v tomto príbehu nájdeme aj ďalšie uzdravenie. Tieto dva príbehy majú veľa spoločného. Jairo i žena prejavovali veľkú vieru v Ježiša, a obaja boli zúfalí. Ježiš na ich dôveru v jeho pomoc odpovedal veľkou láskou. Uzdravil ženu aj Jairovu dcéru. Jairo bol úradníkom v miestnej synagóge, ale bol pripravený pokoriť sa a pred všetkými sa hodiť Ježišovi k nohám, aby ho poprosil o uzdravenie svojej dcéry. Bol to čin zúfaleho otca, ktorý bol z lásky k dcére pripravený odhodiť všetku pýchu, aby sa vrhol do Ježišovho milosrdenstva. Jairova viera neskôr prešla skúškou, pretože keď išli s Ježišom k dcére, dostal správu o tom, že zomrela. Mnohí ho nabádali, aby sa vzdal nádeje, ale Ježiš ho povzbudzoval: „Neboj sa, len ver!“ Žena trpela 12 rokov na krvotok. Navštívila veľa lekárov, ale bolo to len horšie. Ježiš bol jej poslednou nádejou. Bola presvedčená, že určite by na ňu nepoložil ruky, pretože podľa náboženského zákona bola „nečistá“. Ak by sa ho však mohla nebadane dotknúť, mohla by sa uzdraviť.

MEDITÁCIA:

• Ako Jairo a žena prejavili svoju vieru v Ježiša? Jairo sa obrátil k Ježišovi v mene svojej dcéry. Žena prejavila svoju vieru skôr činmi než slovami. Uvažujme, čo sa z týchto dvoch príbehov môžeme dozvedieť o viere. • Jairo iní pokúšali, aby sa vzdal. Čo mu pomohlo naďalej veriť Ježišovi? Aké ťažkosti už vyskúšali našu vieru a prečo aj naďalej dôverujeme Ježišovi?

MODLITBA:

30. žalm je chválospevom na Božie uzdravenie. Použijme tieto slová a poďakujme sa Bohu za uzdravenie, ktoré priniesol do nášho života - duchovné, emocionálne aj fyzické. Uvažujme, či aj my môžeme hľadať pomoc u Ježiša, podobne ako Jairo, v mene niekoho, o koho sa staráme.

KONTEMPLÁCIA:

V Múd 1,13-15; 2,23-24 čítame, že Boh nás stvoril na svoj obraz a záleží mu na našom zdraví. Možno práve toto je vysvetlenie, prečo Ježiš uzdravil toľko ľudí. Pavol v 2Kor 8,7.9.13-15 uvažoval o láskyplných Ježišových činoch. Nabádal kresťanov, aby boli veľkorysí ako Ježiš a delili sa s ostatnými.

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku